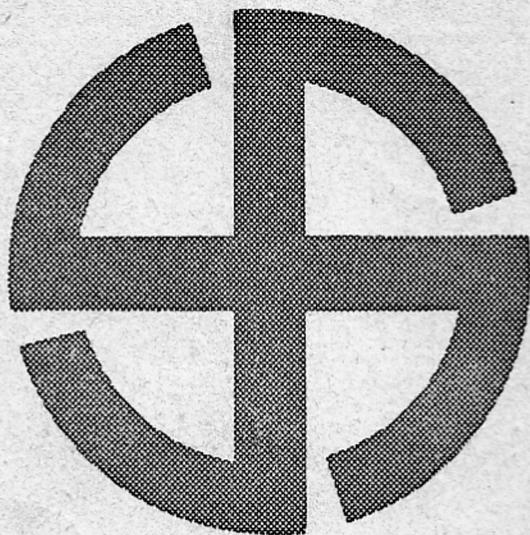

Germanische Leithefte

Den Haag, 1943 No. 6-7 III

HET ZONNERAD

HET TEEKEN VAN
HET GERMAANSCHE SS PANTSERKORPS

I N H O U D

DER REICHSFÜHRER SS — SS HAUPTAMT — D/III

Germaansche Heimat

Vaak in den loop hunner lange geschiedenis werden Germaansche volken en Germaansche Heimat door doodelijk gevaar bedreigd. Sterker dan ooit is heden ten dage de vernietigingswil van duistere machten gericht tegen de dragers van Noordrasaard.

Maar de ziellooze kapitalistische en bolsjewistische wereld treedt wederom de stille grootheid van den Germaanschen krijger tegemoet. Hoe meer een van haat vervulde omgeving meedoogenloos op den Germaanschen strijder instormt, des te vastberadener heeft hij de Heimat te verdedigen. Zijn onmetelijke offers zijn alleen mogelijk, omdat zij voortkomen uit de liefde voor de Heimat, uit de liefde voor de Germaansche Heimat met haar moedige en vlijtige vrouwen en moeders, de vroolijke spelende kinderen, de stille avonduren in den kring van het gezin, de vreedzame nijvere bedrijvigheid van allen dag en de verhevenheid van moeder Natuur.

Zoo groeit zijn liefde voor Volk en Heimat uit een innerlijke wetmatigheid tot een hem omhoog heffende Wet, die niemand hem ontnemen kan.

Deze grondtrek van Germaansch wezen werd door een krijger der ᛋᛋ-Pantsergrenadier Divisie Wiking uitgebeeld onder de zinspreuk

„Liefde blijft onze wet".

Wij hebben de woorden van dit gedicht steeds weer in ons zelf herhaald en — als vlochten wij bloem na bloem tot een krans — zoo rijden wij afbeelding aan afbeelding, die, door kunstenaarshand gevormd, daarvan schenen te spreken, wat de dichter in ons wakker riep.

Wij geven woorden en afbeeldingen door als een bijdrage tot het edele en schoone, gelijk het sinds oeroude tijden opklinkt uit heldenlied en sage der Germanen.

SS-PK
PALMOWSKI
1941

I. Maar wie ter wille juist van 't leven
zijn eigen leven stelde op den achtergrond,
wie naar de wapens greep,
zich kleedde in 't fiere grijs —

Wien schroeide ongekende gloed
van zengend heete zomers,
wien dwong — en telkenmale —
het plotseling nedergutsend water,
dat wegen tot een brij van borrelend slijk vervrat,
zich strompelend voort te slepen op verwonde voeten —

Wien om hem te beproeven,
wierp God ter prooi
den snerpend kouden stormen
van dezen eenen winter,
die zijn in gekreun vertrokken mond
al razend hem den adem roofden,
juist in de nachten, toen
't vijandig moordgespuis zich krijschend op hem stortte
in zwermen, onverpoosd,
in woest verbeten wil tot doodelijke omklemming —

Wien dan de dood, daar buiten,
steeds weer opnieuw
omzwierde met zijn hoonend lied,
dat hem het hart schier stille stond
zoo menigmaal —

Wie vast zich klauwde in den grond,
een vreemde aarde, steunend luid
bij 't brullend kerven van den ploeg
uit vurig, berstend staal —

Wie bij de heuvels stond
in zwijgend zwoegen opgeworpen voor zoovelen,
bij ieders hoofdeneinde opgehangen
zijn helm als droeve nagedachtenis —

Wie uit een samenleving kwam
gevestigd op een orde, hoog en heilig,
die rust en vrede veilig houdt omsloten,
en in den chaos staarde,
waar 't leven zelf van ieder recht beroofd
en volkeren ieder hooger weten werd ontnomen —

Hij kent de wet,
die is de onze.

II. Maar laat toch iemand,
die niet naast hem lag,
daar onder 't jagen van den dood,
zoo gruwelijk eenzaam onder 't licht
van sterren zonder mededoogen
uit deze hem zoo vreemde wereld,
waaruit de liefde weenend is geweken —

Laat toch zoo iemand nooit
het wagen, hem te preken
met zalvend welbehagen
van waar de liefde dan haar woonstee heeft,
de vrede en de orde ook
van een bestaan in zuiverheid bewaard —

Want
hij kent niet de wet,
die is de onze.

III. Voor ons,
schier zoekgeraakten in den strijd,
voor ons
zijn onze vrouwen, zijn de moeders
betooverde prinsessen, goede feeën,
gehuld in het onzichtbaar wonderkleed
geweven uit verlangen, trots,
geduldig stil verwachten —

Voor ons
zijn onze kinderen,
die groeien op, vaak nauw door ons gekend,
slechts wonderwezens liefelijk stralend
uit stilte oudvertrouwd en toch zoo eindeloos ver —

En allen,
als bloemen in een eerste lente,
die schuchter nadert,
zoo bloeien zij in onze dichtgesloten harten
en leven onbekommerd voort
te midden van den felsten strijd,
in een bestaan, waaraan de dood,
wanneer hij komt, zelfs niet kan raken —

Met hen
dan schrijden wij
ons eeuwig leven in,
In hen
gaat in vervulling
onze wet.

IV. Ach, thuis, in 't eigen land —
Gang door den avond langs de tuinen,
de lucht één bloemengeur —
en bij het hekje, waar
de groote, gouden zonnebloemen staan,
daar wacht een meisje —

Of binnen, zacht wat praten in den schemer,
zoo over dingen, die de moeite waard,
en door het open venster uit ouden appelboom

’t geluidje van een merel,
die even hardop droomde in haar slaap —

O, door den morgen
naar ’t dagelijksch werk,
een weg wel duizendmaal gegaan,
en nu opeens toch weer zoo kostelijk nieuw,
de arbeid ook, zoo lang verricht daar in de stad,
waar bonst een hart van noeste vlijt —

En boeken, zwijgzaam in uw wijsheid,
gij zijt de trouwe metgezellen
bij wat ons lief is, onze aandacht heeft,
in uren van bezonkenheid,
zoo ’s Zondags in een stil vertrek,
door U neemt onze ziel een hooger vlucht,
doorstroomt een gansche wereld haar
op wondere wijze, begint in ons
met ongekende kracht
te rijpen de verborgen wil van hen,
die begenadigd waren —

En dan ook vaak muziek —
In ’t wijde klankenruim,
zich welvend uit de tonen,
staan wij verrukt en stil

voor 't onbegrijpelijk wonder.
Een zware orgeltoon?
De droeve klacht van een viool?
Of zingt een stem
van God en van de aarde?

En ook,
hoe rustig gaat de vrouw door 't veld,
zij heeft de kinderen meegenomen,
nu blijft zij op den landweg staan,
volkomen in zichzelf verzonken,
brengt dan de hand boven de oogen
en ziet met blijden blik de zwaluwen na,
die zwirrelen door de wijde lucht —
Draagt aan haar borst de jongste,
die met zijn kleine ronde knuistjes
al kraaiend naar de wereld grijpt —

Daar drijft dan overheen
met zijn vertrouwden klank
de schoone zang der klokken —

Of onder 't vriendelijk schijnsel
der lamp, daar wacht
de man te samen met
de moegespeelde kinderschaar,

en moeder, de geliefde vrouw,
een glimlach van geluk
op haar gelaat,
zet met bedaarde hand
onder het licht
't gezamelijk avondmaal —
O, uur van vrede en rust!

In liefelijke verscheidenheid
van dergelijke beelden leeft ook de onze.
Onze wet.

V. Gij anderen hebt
in zalig zelfbehagen
een glimlach slechts
voor beelden bij U thuis,
zoo goed, zoo alledaagsch gewoon —

U staan ze steeds voor oogen,
ja, beter nog,
gij hebt ze bij U steeds
in volle werkelijkheid.
Maar al te vaak
bemerkt gij ze niet eens,

begrijpt den vollen omvang niet
van uw geluk —

En gij bedenkt het niet:
slechts één,
slechts één daarvan,
dat aan 't verdoffende besef
nog overbracht het brekend oog,
rest hem,
die viel
daar buiten,
het laatste beeld.

Maar zoo
kan 't nimmer meer versterven:
de ziel ontzwevend aan het aardsch bestaan
bewaart den glans ervan in alle eeuwigheid.

Ook dit behoort
stilzwijgend tot de eene,
die ons van hoog tot laag
daar buiten samenbindt,
tot ònze wet.

VI. Aanhankelijkheid en trouw aan U,
gij beelden van geluk, zoo smartelijk hier gemist!

Want onze liefde leeft
hier buiten immers slechts
nog in 't verlangen —
Zie, hoe zij bouwt
te midden van dit doodendal
haar zilveren torens
en opwast hoog
als koorn in 't klimmend jaar —

Daar vormen menigmaal
in stillen eerbied,
beschroomd en bevend,
de zoo verstugde lippen
behoedzaam 't eene woord,
onzegbaar schier van heerlijkheid,
't woord Heimat —

En in de eerste bunkers,
geheel vooraan, daar gaat het rond
in hoogste innigheid —
Gij weet het niet:
Eerst uit den dood der dooden
ontbloeit de liefde
in innigste waarachtigheid —

En liefde blijft
de wet, die is
de onze.

Liefde blijft onze wet!

I. Maar wie ter wille juist van 't leven
zijn eigen leven stelde op den achtergrond,
wie naar de wapens greep,
zich kleedde in 't fiere grijs —

Wien schroeide ongekende gloed
van zengend heete zomers,
wien dwong — en telkenmale —
het plotseling nedergutsend water,
dat wegen tot een brij van borrelend slijk vervrat,
zich strompelend voort te slepen op verwonde voeten —

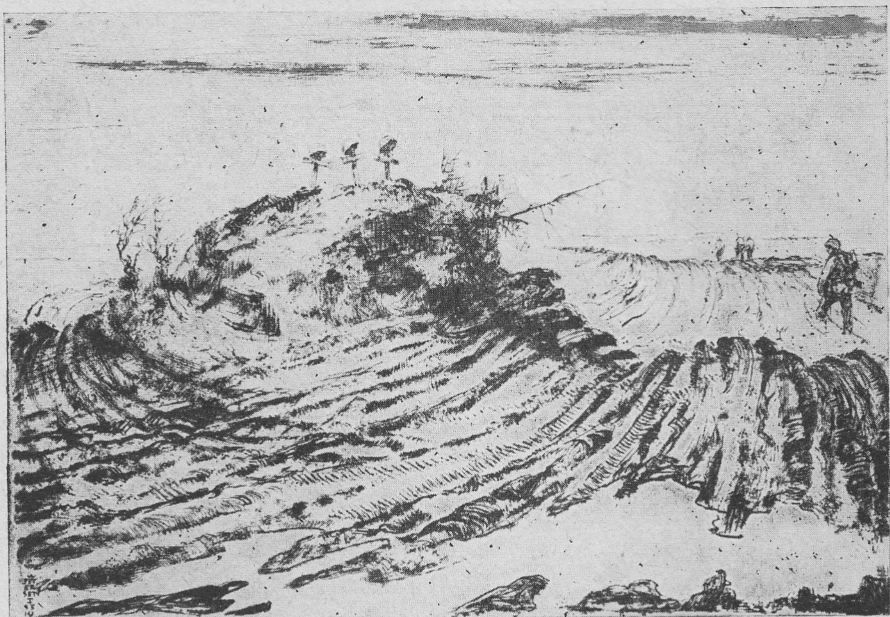
Wien om hem te beproeven,
wierp God ter prooi
den snerpend kouden stormen
van dezen eenen winter,
die van zijn in gekreun vertrokken mond
al razend hem den adem roofden,
juist in de nachten, toen
't vijandig moordgespuis zich krijschend op hem stortte
in zwermen, onverpoosd,
in woest verbeten wil tot doodelijke omklemming —

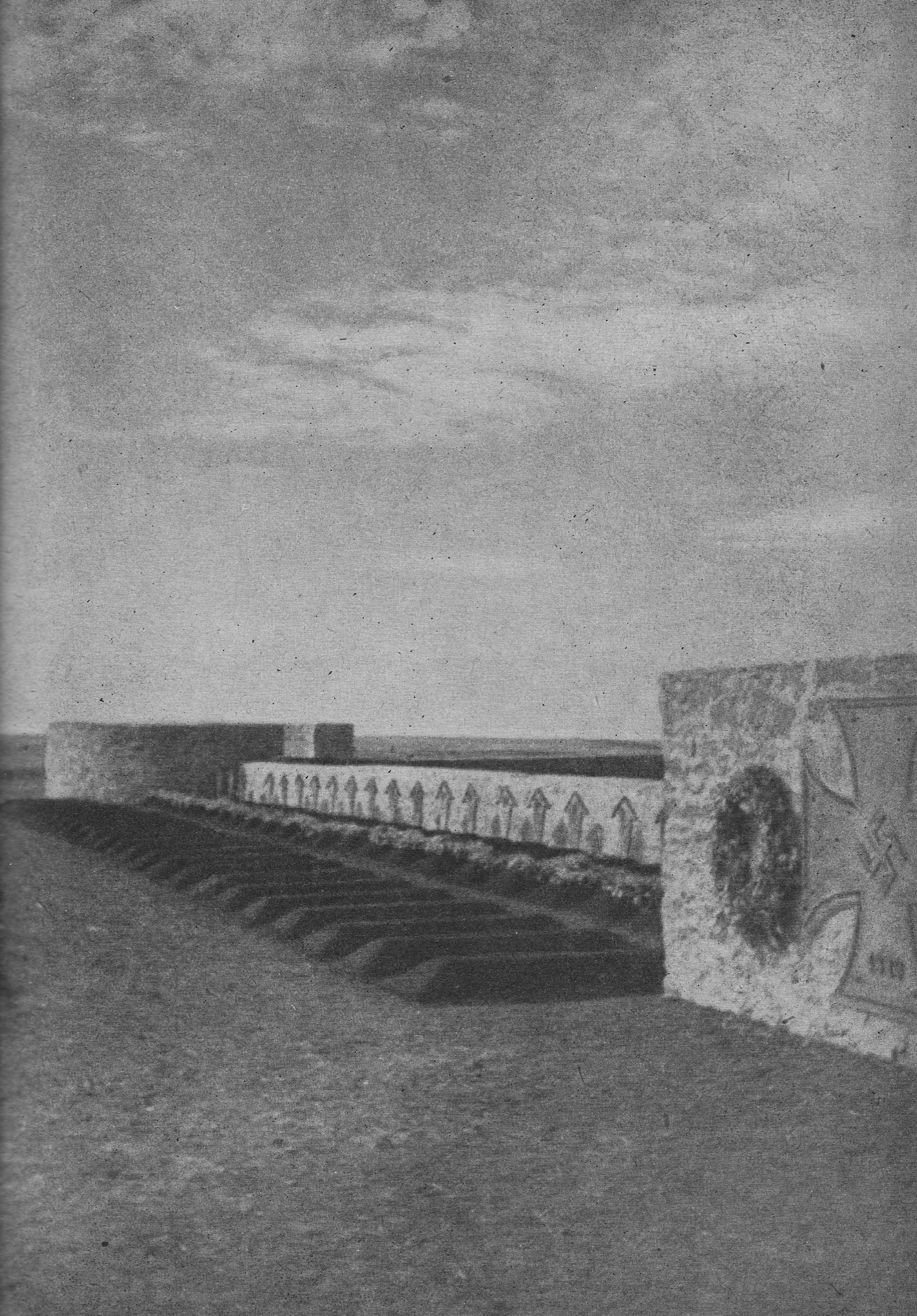

Wien dan de dood, daar buiten,
steeds weer opnieuw
omzwierde met zijn hoonend lied,
dat hem het hart schier stille stond
zoo menigmaal —

Wie vast zich klauwde in den grond,
een vreemde aarde, steunend luid
bij 't brullend kerven van den ploeg
uit vurig, berstend staal —

Wie bij de heuvels stond
in zwijgend zwoegen opgeworpen voor zoovelen,
bij ieders hoofdeneinde opgehangen
zijn helm als droeve nagedachtenis —

Wie uit een samenleving kwam
gevestigd op een orde, hoog en heilig,
die rust en vrede veilig houdt omsloten,

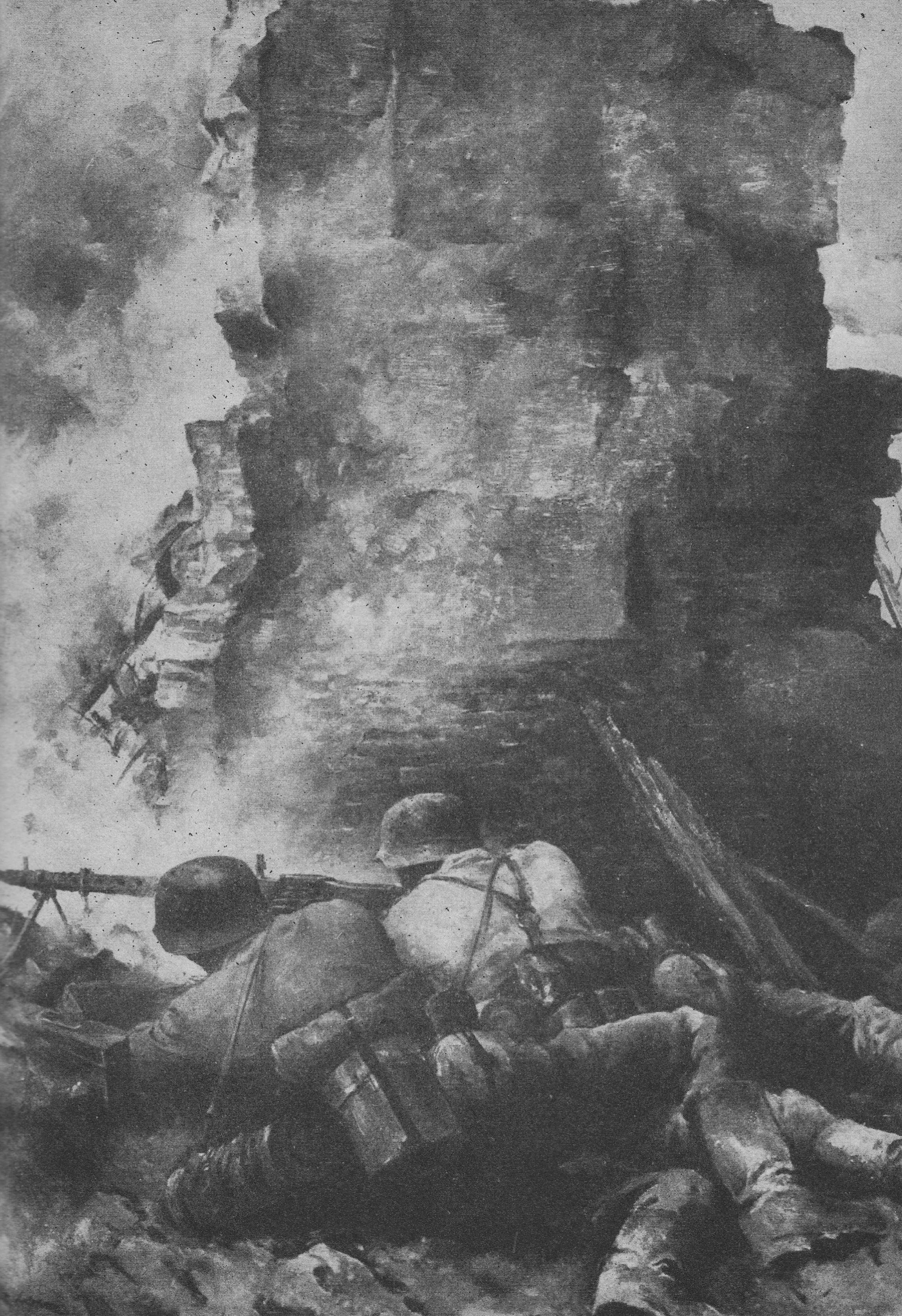
en in den chaos staarde,
waar 't leven zelf van ieder recht beroofd
en volkeren ieder hooger weten werd ontnomen —

Hij kent de wet,
die is de onze.

II. Maar laat toch iemand,
die niet naast hem lag,
daar onder 't jagen van den dood,
zoo gruwelijk eenzaam onder 't licht
van sterren zonder mededoogen
uit deze hem zoo vreemde wereld,
waaruit de liefde weenend is geweken —

Laat toch zoo iemand nooit
het wagen, hem te preken
met zalvend welbehagen
van waar de liefde dan haar woonstee heeft,
de vrede en de orde ook
van een bestaan in zuiverheid bewaard —
Want
hij kent niet de wet,
die is de onze.

van waar de liefde dan haar woonstee heeft,
de vrede en de orde ook
van een bestaan in zuiverheid bewaard —

III. Voor ons,
schier zoekgeraakten in den strijd,
voor ons
zijn onze vrouwen, zijn de moeders

A. GRAUEL

betooverde prinsessen, goede feeën,
gehuld in het onzichtbaar wonderkleed
geweven uit verlangen, trots,
geduldig stil verwachten —

Voor ons
zijn onze kinderen,
die groeien op, vaak nauw door ons gekend,
slechts wonderwezens liefelijk stralend
uit stilte oudvertrouwd en toch zoo eindeloos ver —

Voor ons
zijn onze kinderen,
die groeien op, vaak nauw door ons gekend,

slechts wonderwezens liefelijk stralend
uit stilte oudvertrouwd en toch zoo eindeloos ver —

En allen,
als bloemen in een eerste lente,
die schuchter nadert,
zoo bloeien zij in onze dichtgesloten harten

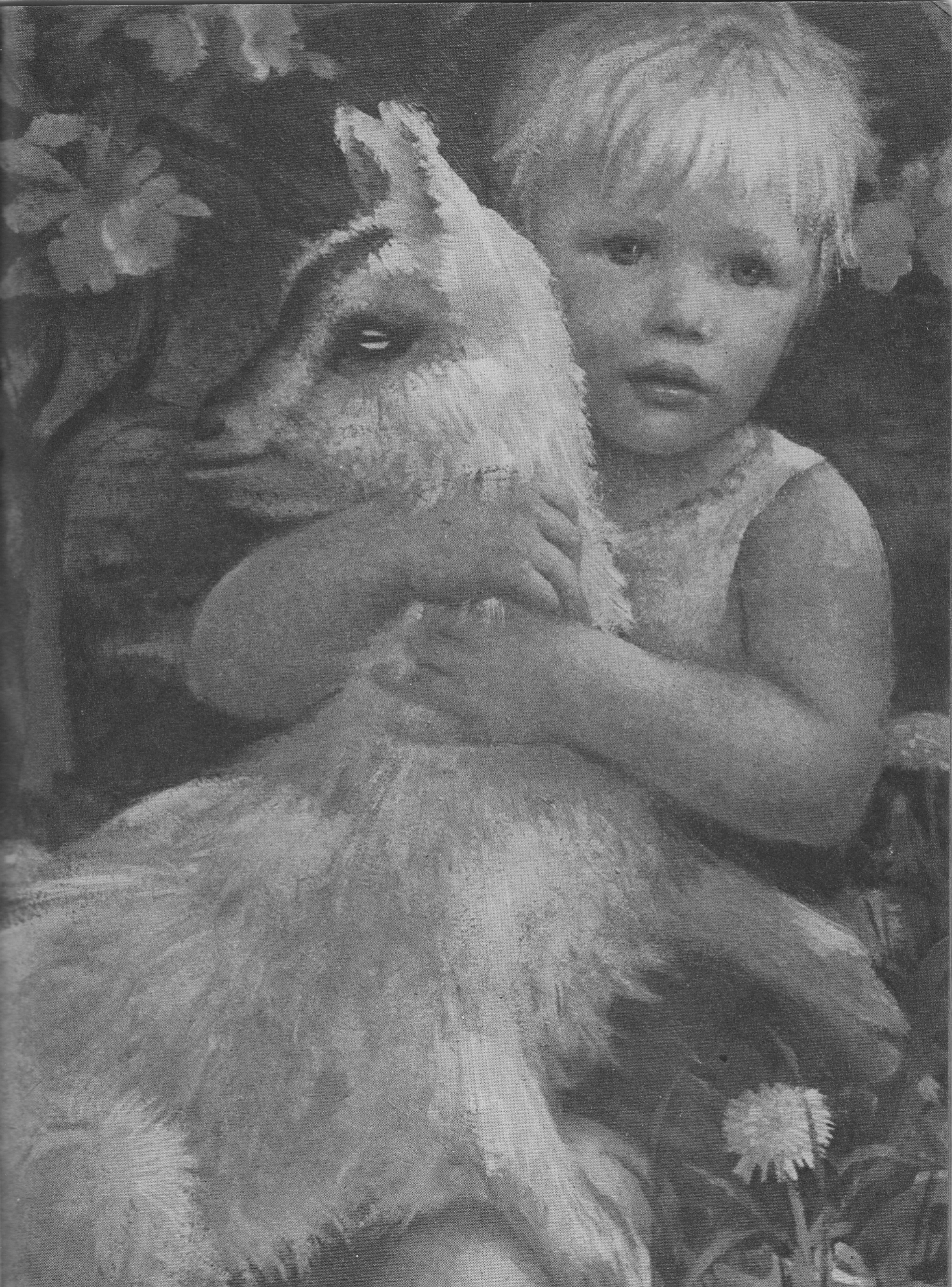
En allen,
als bloemen in een eerste lente,

die schuchter nadert,
zoo bloeien zij in onze dichtgesloten harten

en leven onbekommerd voort
te midden van den felsten strijd,
in een bestaan, waaraan de dood,
wanneer hij komt, zelfs niet kan raken —

Met hen
dan schrijden wij
ons eeuwig leven in,
In hen
gaat in vervulling
onze wet.

IV. Ach, thuis, in 't eigen land —
Gang door den avond langs de tuinen,
de lucht één bloemengeur —
en bij het hekje, waar
de groote, gouden zonnebloemen staan,
daar wacht een meisje —

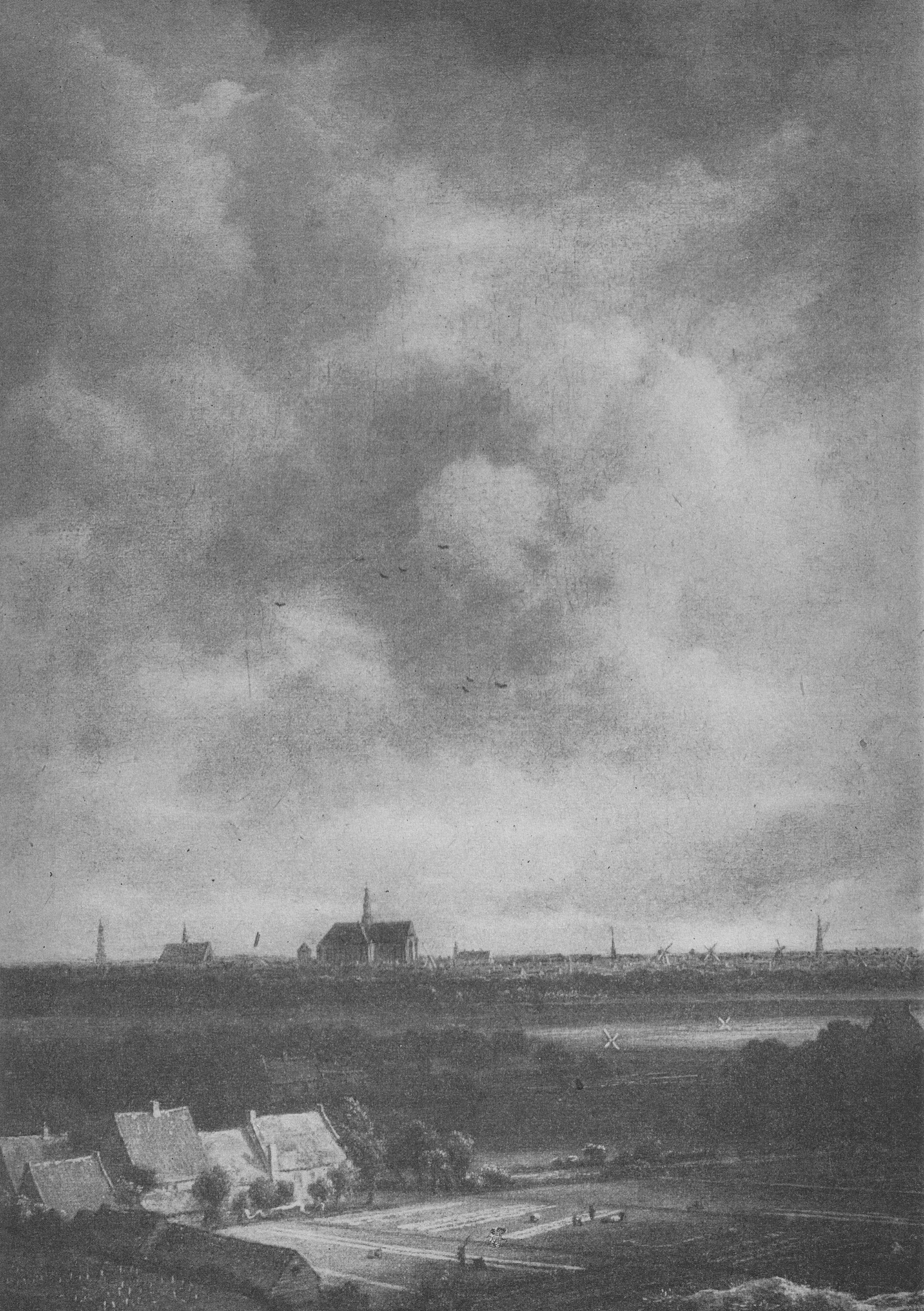

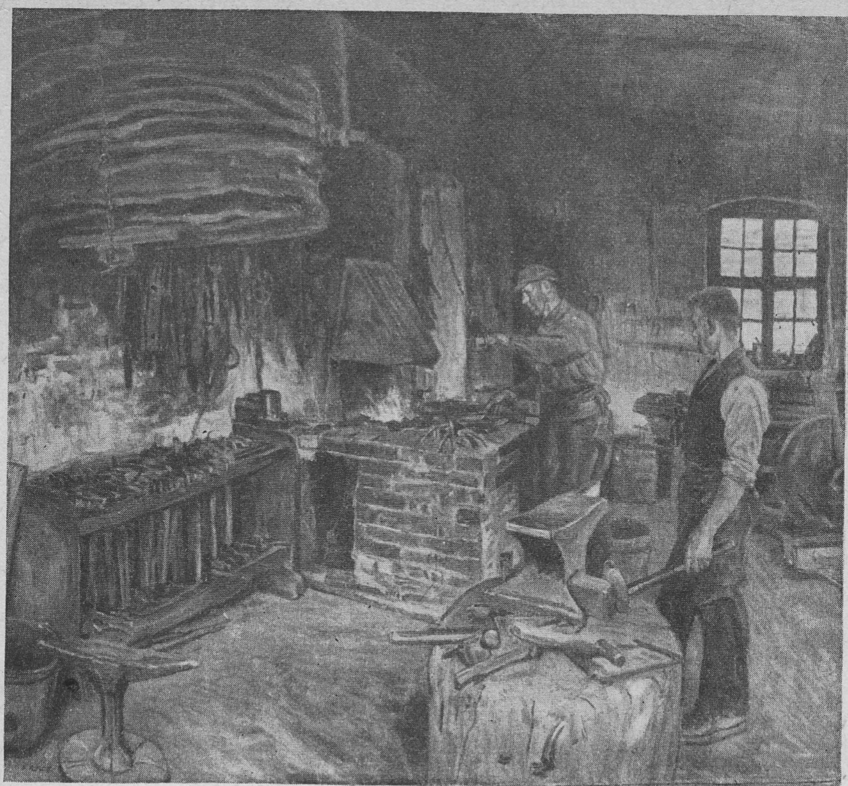

Of binnen, zacht wat praten in den schemer,
zoo over dingen, die de moeite waard,

en door het open venster uit ouden appelboom
't geluidje van een merel,
die even hardop droomde in haar slaap —

O, door den morgen
naar 't dagelijksch werk,
een weg wel duizendmaal gegaan,
en nu opeens toch weer zoo kostelijk nieuw,
de arbeid ook, zoo lang verricht daar in de stad,
waar bonst een hart van noeste vlijt —

En boeken, zwijgzaam in uw wijsheid,
gij zijt de trouwe metgezellen
bij wat ons lief is, onze aandacht heeft,
in uren van bezonkenheid,
zoo 's Zondags in een stil vertrek,
door U neemt onze ziel een hooger vlucht,
doorstroomt een gansche wereld haar
op wondere wijze, begint in ons
met ongekende kracht
te rijpen de verborgen wil van hen,
die begenadigd waren —

En boeken, zwijgzaam in uw wijsheid,
gij zijt de trouwe metgezellen
bij wat ons lief is, onze aandacht heeft,
in uren van bezonkenheid,
zoo 's Zondags in een stil vertrek,
door U neemt onze ziel een hooger vlucht,
doorstroomt een gansche wereld haar
op wondere wijze, begint in ons
met ongekende kracht
te rijpen de verborgen wil van hen,
die begenadigd waren —

En dan ook vaak muziek —
In 't wijde klankenruim,
zich welvend uit de tonen,
staan wij verrukt en stil
voor 't onbegrijpelijk wonder.
Een zware orgeltoon?
De droeve klacht van een viool?
Of zingt een stem
van God en van de aarde?

En ook
hoe rustig gaat de vrouw door 't veld,
zij heeft de kinderen meegenomen,
nu blijft zij op den landweg staan,
volkomen in zichzelf verzonken,
brengt dan de hand boven de oogen
en ziet met blijden blik de zwaluwen na,
die zwirrelen door de wijde lucht —
Draagt aan haar borst de jongste,
die met zijn kleine ronde knuistjes
al kraaiend naar de wereld grijpt —

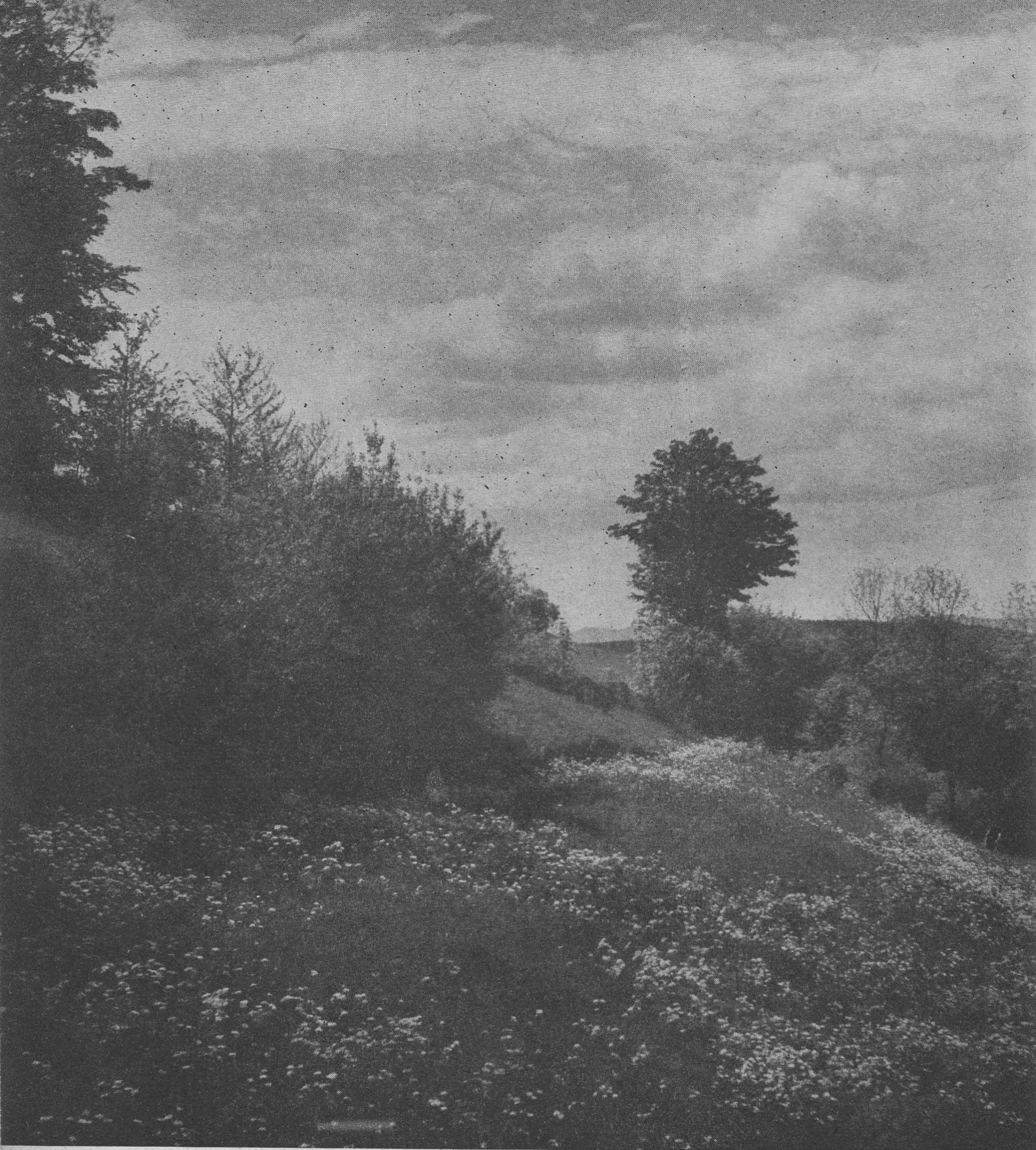
Daar drijft dan overheen
met zijn vertrouwden klank
de schoone zang der klokken —

Of onder 't vriendelijk schijnsel
der lamp, daar wacht
de man te samen met
de moegespeelde kinderschaar,
en moeder, de geliefde vrouw,
een glimlach van geluk
op haar gelaat,
zet met bedaarde hand
onder het licht
't gezamelijk avondmaal —
O, uur van vrede en rust!

In liefelijke verscheidenheid
van dergelijke beelden leeft ook de onze.
Onze wet.

Gij anderen hebt
in zalig zelfbehagen
een glimlach slechts
voor beelden bij U thuis,
zoo goed, zoo alledaagsch gewoon —

U staan ze steeds voor oogen,
ja, beter nog,
gij hebt ze bij U steeds
in volle werkelijkheid.
Maar al te vaak
bemerkt gij ze niet eens,
begrijpt den vollen omvang niet
van uw geluk —

En gij bedenkt het niet:
slechts één,
slechts één daarvan,
dat aan 't verdoffende besef
nog overbracht het brekend oog,
rest hem,
die viel
daar buiten,
het laatste beeld.

Maar zoo
kan 't nimmer meer versterven:
de ziel ontzwevend aan het aardsch bestaan
bewaart den glans ervan in alle eeuwigheid.

Ook dit behoort
stilzwijgend tot de eene,
die ons van hoog tot laag
daar buiten samenbindt,
tot ònze wet.

VI. Aanhankelijkheid en trouw aan U,
gij beelden van geluk, zoo smartelijk hier gemist!

Want onze liefde leeft
hier buiten immers slechts
nog in 't verlangen —

**Zie, hoe zij bouwt
te midden van dit doodendal
haar zilveren torens**

en opwast hoog
als koorn in 't klimmend jaar —

Daar vormen menigmaal
in stillen eerbied,
beschroomd en bevend,
de zoo verstugde lippen
behoedzaam 't eene woord,
onzegbaar schier van heerlijkheid,
't woord Heimat —

En in de eerste bunkers,
geheel vooraan, daar gaat het rond
in hoogste innigheid —
Gij weet het niet:
Eerst uit den dood der dooden
ontbloeit de liefde
in innigste waarachtigheid —

En liefde blijft
de wet, die is
de onze.

Het gedicht:

„Liefde blijft onze wet" schreef SS-Obersturmführer Hanswerner Nachrodt.

De afbeeldingen:

„Kop van een krijgsman", teekening van SS-Kriegsberichter Erich Palmowski.

„Vrijheidsbeeld te Danzig", plastiek van Prof. Joseph Thorak, Baldham bij München.

„Strijd in den ketel", teekening van SS-Kriegsberichter Finn Wigforss, Vrijwilligerslegioen „Noorwegen".

„Waffen-SS in den aanval", teekening van SS-Kriegsberichter Finn Wigforss, Vrijwilligerslegioen „Noorwegen".

„Frontwinter", teekening van SS-Kriegsberichter Karl Spahn.

„Afweer", schilderij (détail) van R. Lipus, Leipzig.

„Geheiligde aarde", teekening van SS-Kriegsberichter Prof. Petersen.

Foto: Bij het eerekerkhof der SS-Pantsergrenadier Divisie Wiking.

Opname: SS-Kriegsberichter Wolfgang Wiesebach.

„Geliefde Heimat", schilderij van Karl Alexander Flügel, Ulrichsberg bij Deggendorf, Bayr. Wald.

„Regentijd", schilderij van den RAD.-Kriegsberichter Gerhard Neumann.

„Waffen-ᛋᛋ in straatgevecht", teekening van ᛋᛋ-Kriegsberichter Finn Wigforss, Vrijwilligerslegioen „Noorwegen".

„Landschap aan den Inn", schilderij van Emil Ernst Heinsdorff, Ebernhausen bij München.

„Jonge vrouw aan de kelderdeur met kind" (détail), schilderij van Pieter de Hooch uit Utrecht, 1629—77.

„Nieuw leven", sculptuur van Anton Grauel, Berlin.

„Jeugd", plastiek van Prof. Fritz Klimsch, Berlin-Charlottenburg.

„Dorpsidylle", schilderij (détail) van Otto Roloff, Berlin-Zehlendorf.

„Kindergroep", teekening van Emanuel Vigeland uit Mandal, Noorwegen, broer van den beeldhouwer Gustaf Vigeland.

Détail van het schilderij „Bergboeren" van Wilhelm Dachauer, Wien.

„Bergbloemen", schilderij van Hedwig von Schlieben, Unteruhldingen/Bodensee.

„Meisjesportret", schilderij van Andreas Patzelt, Wien.

„Het zwarte keurslijfje", schilderij van Wilhelm Hempfing, Karlsruhe/Baden.

„Kinderportret", pastel van Rosel Popp, München.

„Lente in het dorp", schilderij van Rosel Popp, München.

„Driespan voor den ploeg", schilderij van Wilhelm Ueberrück, Breslau.

„Voortschrijdend meisje", plastiek van Paul Scheurle, München.

„Zomerlandschap" (détail), schilderij van Caspar David Friedrich, geb. 5-9-1774 in Greifswald, gest. 5-7-1840. Caspar David Friedrich was met Runge een grootmeester der Duitsche Romantiek met een geprononceerd Noordraskarakter. Hij schiep een geheel nieuwe landschapschilderkunst: Niet weergave der werkelijkheid alleen, maar het weergeven van het gevoel, dat in het gemoed omgaat met behulp der zichtbare natuur. In den verburgerlijkten tijd lang miskend, wordt heden ten dage de beteekenis zijner werken ten volle beseft en gewaardeerd.

Foto: „Bij den haard" van Hilde Brinkmann-Schröder, Braunschweig.

Foto: „Bloeiende boomen in Zwitserland".

„Gezicht op Haarlem", schilderij van Ruysdael 1628—82. Ruysdael was een der belangrijkste Nederlandsche landschapschilders, die in tegenstelling met vele zijner landgenooten niet slechts idyllisch-burgerlijke motieven weergaf, maar ook grootschere landschappen geschapen heeft.

„De dorpssmidse", schilderij van Otto Roloff, Berlin-Zehlendorf.

„Hollandsche huiskamer", schilderij van Pieter de Hooch.

Foto: Nordisk Pressefoto van den Deen K. Nielsen.

Foto: Ursulla Oppermann, „Orgelles", SS-Musikschule Braunschweig.

„Jonge moeder", schilderij van Richard Heymann, München.

„Vesper", schilderij van Prof. Julius Schrag, München.

Foto: Twee landschapopnamen uit den Elzas door Foto-Spehner, Strassburg.

„Visschers", aquarel van Prof. Hans Gude. De Noorsche schilder Prof. Hans Gude leefde van 1825—1903.

„Bergen", teekening in kleuren van Gerhard Munthe, Noorsche schilder, leefde van 1849 tot 1929.

„Cuxhaven", schilderij van Collet. De Noorsche landschapschilder Fredrik Collet (1839—1914) was een leerling van den Noorschen schilder Prof. Gude te Düsseldorf. Later werkte hij verscheidene jaren in Kopenhagen. Zijn eerste stukken vertoonen voornamelijk motieven van de Noorsche kust en van de kuststeden. Van bijzondere waarde zijn de wintergezichten van Collet uit de omgeving van Lillehammer.

„Noorsche Heimat", schilderij van Prof. C. G. Dahl, een vooraanstaande Noorsche landschapschilder, vriend van den Duitschen schilder Caspar David Friedrich, geb. 1788 te Bergen, gest. 1857 te Dresden.

„Na den slag", teekening van ϟϟ-Kriegsberichter Hans Dietrich Berner.

„Op den uitkijk", schilderij (détail) van Gustav Traub, München.

„In Juni" (détail), schilderij van Karl Alexander Flügel.

„Nacht", schilderij van Willy Kriegel, Dresden.